

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213222991
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1213222991.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Aleny Roštárovej, v právnej veci žalobcu: J. J. K., N. XX.XX.XXXX, Q. XXXX/XXA, A., zastúpený C?T Advokáti s.r.o., so sídlom Fedinova 3b, 851 01 Bratislava, IČO : 51 284 961, proti žalovanej: J. P. W., T. S., N. XX.XX.XXXX, R. XX, A., zastúpenej: Mgr. Dávid Štefanka, advokát, so sídlom Povožnícka 18, 841 03 Bratislava, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02.10.2018, č.k. 12C/166/2013-357, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa m e n í tak, že súd určuje, že Darovacia zmluva zo dňa 02.08.2010 uzavretá medzi účastníkmi N. W., T. N., N. X.X.XXXX, A. X, A. ako darcom a JánY. W., N..XX.XX.XXXX, D.. XX.XX.XXXX, ako obdarovaným, predmetom ktorej bol podiel 1/3 k nehnuteľnosti: rodinný dom so súp.č. XXXX postavený na parc.č. XXX/XX, popis stavby Dom - M. XX, druh stavby rodinný dom, pozemok, parcela registra "C", parc.č. XXX/X o výmere 414 m2, druh pozemku záhrady, zapísané v katastri nehnuteľností na Okresnom úrade Bratislava, katastrálny odbor, okres Bratislava II, obec BA - m.č. Ružinov, k.ú. Ružinov, na LV č. XXX, ktorej vklad bol povolený pod M.-XXXXX/XX a nadobudol právoplatnosť dňa 25.08.2010, je voči žalobcovi právne neúčinná a vo zvyšku sa žaloba zamietá.

II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím (v poradí druhým) súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že a) Darovacia zmluva zo dňa 26.07.2010 uzavretá medzi účastníkmi Ján. W., T. W., N. XX.XX.XXXX, A. X, A. P. N. W., T. N., N. XX.XX.XXXX, A. X, A. ako darcami a Q. W., N..XX.XX.XXXX, D.. XX.XX.XXXX, ako obdarovaným, predmetom ktorej bol podiel 1/3 k nehnuteľnosti: rodinný dom so súp.č. XXXX postavený na parc.č. XXX/XX, popis stavby F. - M. XX, druh stavby rodinný dom, pozemok, parcela registra "C", parc.č. XXX/X o výmere 414 m2, druh pozemku záhrady, ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností na Okresnom úrade Bratislava, katastrálny odbor, okres Bratislava II, obec BA - m.č. T., k.ú. Ružinov, na LV č. XXX, ktorej vklad bol povolený pod V-20143/10 a nadobudol právoplatnosť dňa 25.08.2010, je voči žalobcovi právne neúčinná a b) Kúpna zmluva zo dňa 21.06.2013 uzatvorená medzi J. Q. W., T. W., N. XX.X.XXXX, D.. XX.XX.XXXX, N. A. A. X, A. ako predávajúcim a J. P. W.Y., T. S., N. XX.X.XXXX, X. XX, A. ako kupujúcou, predmetom ktorej bol podiel 1/3 k nehnuteľnosti: rodinný dom so súp.č. XXXX postavený na parc.č. XXX/XX, popis stavby F. - M. XX, druh stavby rodinný dom, pozemok, parcela registra "C", parc.č. XXX/X o výmere 414 m2, druh pozemku záhrady, ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností na Okresnom úrade Bratislava, katastrálny odbor, okres Bratislava II, obec BA - m.č. Ružinov, k.ú. T., na LV č. XXX, ktorej vklad bol povolený pod V-20143/10 a nadobudol právoplatnosť dňa 21.06.2013, je voči žalobcovi právne neúčinná (výrok I) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100% (výrok II).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 42a ods. 1, § 42b ods. 2,3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že žalovaná preukázala, že údajný úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nielenže nepoznala, ale že nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti. Vychádzajúc z toho, že nehnuteľnosť bola prevedená ďalším právnym úkonom na inú osobu, pričom táto nevedela o tom, že ide o odporovateľný právny úkon, súd prvej inštancie mal za to, že žalobca má právo len na peňažnú náhradu proti pôvodnému vlastníkovi, pretože právne účinky odporovacej žaloby sa nedotýkajú právneho postavenia tretích osôb, ktoré dobromyseľne nadobudli vec od osoby, na ktorú dlžník previedol k veci vlastnícke právo. Pokiaľ sa týkalo námietky premlčania vznesenej v konaní žalovanou, že v čase podania žaloby už nebol pasívne legitimovaný Q. W., N.. XX.XX.XXXX, súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že nehnuteľnosť, ktorej sa týkala žalovaná neúčinnosť právneho úkonu, bola k dátumu 02.08.2013 /podanie žaloby/ už vo vlastníctve J.. P. W. /.. S./ Darovacia zmluva k nehnuteľnosti medzi účastníkmi JÁ.N. W. B., N.. XX.XX.XXXX P. N. W., N.. XX.XX.XXXX ako darcami a Q. W. V., N.. XX.XX.XXXX, mala byť uzavretá dňa 26.07.2010. Vklad bol povolený dňa 25. 08. 2010. Lehota troch rokov na podanie návrhu uplynula dňa 25.08.2013. Ustálil, že žaloba nesmeruje voči prvému nadobúdateľovi, pričom pôvodným dlžníkom žalobcu boli účastníci darovacej zmluvy zo dňa 26. 07.2010. Predmetná nehnuteľnosť bola od dlžníka prevedená na v poradí druhú osobu nadobúdateľa. Nakoľko odporovateľná žaloba môže smerovať len proti prvému nadobúdateľovi vyvodil, že pasívne legitimovanými osobami pri odporovacích žalobách nemôže byť osoba /J.. P. W. (T. S.), na ktorú bol majetok od tretej osoby (Q. W. V.. N.. XX.XX.XXXX) prevedený, ktorá majetok získala od dlžníka (Q.N. W. B.. P. N. W.). V konaní nemal za preukázaný ani úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, a to, že nebohy Q. W. V.. N.. XX.XX.XXXX mal vedomosť o úmysle dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa. Pokiaľ veriteľ jednoznačne nepreukáže existenciu úmyslu ukrátiť veriteľa realizovaným právnym úkonom, resp. vedomosť druhej strany o takomto úmysle, nie je splnená základná podmienka, aby mohol súd takejto žalobe vyhovieť. Úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa v takomto prípade zákon predpokladá, a je na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali opak, to je, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať. V tomto konkrétnom prípade svedkovia Q. W. B.. P. N. W., obaja rodičia v tomto smere zhodne uviedli, že ich syn Q. W. V., N.. XX.XX.XXXX nevedel o ich situácii, ktorá im vznikla so žalobcom. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že konajúci súd je v tomto konaní viazaný závermi rozhodnutia v trestnom konaní, to je Trestným rozkazom č.k. 3T/189/2016 vydaným Okresným súdom Bratislava II voči N. W. súd prvej inštancie uviedol, že nie je viazaný odôvodnením rozhodnutia, ani oslobodzujúcim rozhodnutím. Trestný rozkaz sa týkal iba N. W., ktorá nie je aktívne ani pasívne legitimovanou osobou v predmetnom konaní, čiže nie je stranou predmetného sporu. Vo vzťahu k žalovanej uviedol, že táto má v danom konaní postavenie tzv. tretej osoby, proti ktorej je možné v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu uplatniť nároky len vtedy, ak jej boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi. Žaloba žalobcu smerovala voči prvému nadobúdateľovi. Pôvodným dlžníkom žalobcu boli účastníci darovacej zmluvy zo dňa 26.07.2010. Predmetná nehnuteľnosť bola od dlžníka prevedená na v poradí druhú osobu nadobúdateľa. V danej veci bolo výpoveďami žalovanej ako i svedkov Q. W., N.. XXXX, P. N. W., N.. XXXX, preukázané, že ich syn Q. W., N.. XXXX, D.. XXXX o žalobcovi nevedel a ani o ich situácii, ktorá im vznikla so žalobcom. Uvedené bolo potvrdené i svedeckými výpoveďami. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že odporovaný právny úkon ukracuje uspokojenie jeho pohľadávky. Ak by aj exekúciou bol postihnutý podiel na nehnuteľnosti ako bol vo vlastníctve dlžníka, tak nie je zrejme akým spôsobom je tento reálne predateľný, keďže sa jedná o spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti, ktorá má navyše nevysporiadaný pozemok a je v dezolátnom stave. Žalovaná v konaní preukázala, že údajný úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nielen, že nepoznala, ale že ho nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti. Doplnil, že k prevodu nehnuteľnosti došlo na žalovanú ešte pred podaním odporovacej žaloby. Podľa zákona je pasívne legitimovaná u odporovacej žaloby len tretia osoba, ktorá priamo od dlžníka získala odporovateľným úkonom majetok či z neho mala prospech. V tomto konkrétnom prípade súd mal za to, že sa žalobca odporovateľnosti voči žalovanej nemohol s úspechom domáhať, pričom poukázal i na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 71/1998, podľa záverov ktorého žaloba o určenie, že dlžníkov právny úkon je voči veriteľovi neúčinný môže byť úspešná len vtedy, ak smeruje voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ako i na vykonané dokazovanie mal súd prvej inštancie za preukázané, že zo strany žalobcu neboli splnené zákonné podmienky, ktoré sa vyžadujú na úspešné uplatnenie odporovateľnosti právneho úkonu, a preto žalobu v plnom rozsahu zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca dôvodiac naplnením odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p.. Napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný, nakoľko z jeho obsahu nie je zistiteľný súdom ustálený skutkový stav, vyhodnotenie vykonaných dôkazov a ani právne závery súdu prvej inštancie. Namietal, že súd prvej inštancie nerešpektoval pokyn nadriadeného súdu v zrušujúcom rozhodnutí sp.zn. 7Co/460/2016 zo dňa 13.12.2017, neodstránil procesné pochybenie pri písomnom vyhotovení uznesenia o pripustení zmeny petitu a nezaoberal sa samostatným vyhodnotením oboch napadnutých úkonov, t.z. darovacej ako aj kúpne zmluvy. Neskúmal pasívnu vecnú legitimitáciu žalovanej z ohľadu jej postavenia ako dediča Q.Á. W. V.. N.. XX.XX.XXXX, ale len z pohľadu, že je v súčasnosti vlastníčkou predmetného spoluvlastníckeho podielu. Uvedené nemôže obstať, keďže vlastnícke právo nie je podmienkou úspešného uplatňovania odporovacej žaloby. Pasívna legitimitácia žalovanej je daná tým, že je jediným závetným dedičom W.. Q. W. V., N.. XXXX, t.j. prvého nadobúdateľa, voči ktorému odporovacia žaloba je odporovacia žaloba neprípustná. Otázka úmyslu dlžníkom žalobcu bolo v rámci odporovateľnosti darovacej zmluvy zákonom prezumovaná a úmysel zo strany N. W. bol preukázaný aj v rámci trestného konania a je podporený právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp.zn. 3T/189/2016. Závery súdu prvej inštancie sú i v rozpore s rozhodovacou praxou - rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp.zn. 8Co/47/2016, Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Co/291/2016. Výpovede dlžníkom žalobcu nepreukazujú v žiadnom prípade, že Q. W. V.. N.. XXXX vynaložil zákonom predpokladanú náležitú starostlivosť a že žalovaná ako jediný dedič uniesla v tomto smere svoje dôkazné bremeno, aby sa úspešne ubránila odporovacej žalobe. Mal za to, že žalovaná a jej vtedajší partner pôvodne žalovaný Q. W. ml. vedeli o finančných problémoch dlžníkov a je zrejme, že prevodom nehnuteľnosti sa snažili zmariť uspokojenie žalobcu ako veriteľa. K čomu smerujú aj okolnosti prevodu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, ku ktorému došlo len 11 dní pred splatnosťou poskytnutej pôžičky a tiež skutočnosť, že dlžníci sa postupne zbavili všetkého nehnuteľného majetku, ktorý predtým vlastnili, okrem iného aj bytu č. X na A. X, ktorý však do dnešného dňa užívajú. Mal tak za to, že úmysel dlžníkov ako aj vedomosť Q. W. V.. N.. XXXX ako aj žalovanej, jeho vtedajšej partnerky, a tomto úmysle bolo v rámci konania preukázané, preto súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dospel tak k nesprávnym skutkovým ako aj k nesprávnym právnym záverom. Právne úkony ukracujú pohľadávku veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak má v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov, by sa z majetku dlžníka uspokojil. Nie je dôležitým, aký veľký majetok bol majetok dlžníka v rozhodnej dobe, ale to, že tento majetok bol zmenšený odporovateľným úkonom, ani ako by prebiehal výkon rozhodnutia v predaj prevedeného spoluvlastníckeho podielu. Pričom v rámci trestného konania bola hodnota sporného spoluvlastníckeho podielu ohodnotená sumou 64 300 eur, teda sa nejedná o majetok zanedbateľnej hodnoty. Výškou škody zistenej v trestnom konaní je súd viazaný aj v tomto konaní. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal mu nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu uviedla, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vyporiadal s argumentáciou účastníkov konania, ktorú považoval za podstatnú a právne významnú. Žalobcom uvádzané rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Cdo 139/2011 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/793/2014-1077 sa týkajú až neplatného ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., nekorešponujú s platným ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p.. Poukázala na bod 25 rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý správne uviedol rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 71/1998 a v bode 10 rozhodnutie odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 7/2012-9. Stotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie v bode 17 rozhodnutia, v zmysle ktorého nie je súd viazaný odôvodnením rozhodnutia v trestnom konaní a tiež s tým, že N. W. nie je stranou predmetného sporu. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu, že Q. W., N.. XX.XX.XXXX mal mať vedomosť o úmysle dlžníka odporovateľným úkonom ukrať veriteľa upriamila pozornosť na časť výpovede svedkov zo dňa 09.06.2016 Q. W., N.. XX.XX.XXXX P. N. W., N.. XX.XX.XXXX. Skutočnosť, že výpovede svedkov vo vzťahu k žalovanej možno považovať za pravdivé potvrdzuje aj to, že vzťahy medzi svedkami a žalovanou sú napäté vzhľadom k podaniu žaloby o určenie neplatnosti závetu ich zomrelého syna Q. W., V.. Q. W., ml. chcel chrániť žalovanú pred ostatnými spoluvlastníkmi a nie chrániť majetok, tak ako uvádza žalobca. Nesúhlasila

ani s tvrdením žalobcu, že sa dlžníci postupne zbavili všetkého nehnuteľného majetku, uvedené nebolo preukázané. Nízka cena prevedeného spoluvlastníckeho podielu svedčí skôr o nevedomosti žalovanej a jej dobromyseľnosti. Nakoľko žalobca v konaní nepreukázal existenciu úmyslu ukrátiť veriteľa, resp. vedomosť druhej strany o takomto úmysle, nebola splnená základná podmienka na to, aby súd žalobe žalobcu vyhovel. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov konania.

6. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 28.03.2019 a opätovne upriamil pozornosť na to, že prvoinštančný súd nepostupoval v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v zrušujúcom rozhodnutí. Pričom vyvrátenie prezumovanej skutočnosti nemá spočívať iba v tom, že Q. W. V., N.. XX.XX.XXXX nemal vedomosť o úmysle dlžníkov, ale práve v skutočnosti, že tento úmysel ani nemohol vedieť, napriek tomu, že vyvinul náležitú starostlivosť na poznanie tohto dlžníkovho úmyslu. Preto svedkami tvrdená nevedomosť Q. W. V., N.. XXXX o ich finančných problémoch, nepostačuje k úspešnej obrany proti odporovateľnej žalobe, keďže vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá činnosť, t.j. aktivitu (nie pasivitu) blízkej osoby, aby dlžníkov úmysle ukrátiť veriteľa, z jej výsledok spoznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Dôkazné bremeno bolo na žalovanej a táto ho neuniesla. V konaní výsledkami trestného konania preukázal, že samotný dlžník N. W. prevádzala predmetný spoluvlastnícky podiel s úmyslom ukrátiť svojich veriteľov, preto výpoveď N. W. a jej manžela v rámci súdneho konania sú tendenčné. Žalovaná aj jej vtedajší partner vedeli o finančných problémoch dlžníkov, čo preukazujú najmä okolnosti prevodu spoluvlastníckeho podielu, ku ktorému došlo len 11 dní pred splatnosťou poskytnutej pôžičky.

7. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že tvrdenia žalobcu sú nepravdivé a zavádzajúce a vytrhnuté z kontextu. V ostatnom zopakovala svoje vyjadrenie uvedené k vyjadreniu k odvolaniu žalobcu.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods.1 a 378 ods. 1 C.s.p.). O odvolaní žalobcu rozhodoval s nariadením odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., na ktorom zopakoval vykonané dokazovanie v potrebnom rozsahu, a po vyhodnotení skutočností uvádzanými stranami sporu v priebehu nariadeného odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je podané sčasti dôvodne.

9. Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkové právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

10. Podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20191201>>) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

11. Podľa § 42a ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka, odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a 117 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20191201>>).

12. Podľa § 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo odporovať právnom úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.

13. Podľa § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

14. Podľa § 42b ods. 3 Občianskeho zákonníka, právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom

alebo právnym nástupcom; proti tretím osobám len vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi.

15. Podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou zo dňa 01.08.2013, po jej doplnení v podaní zo dňa 01.08.2013 domáhal voči pôvodne žalovanému J.. Q.N. W., N.. XX.XX.XXXX, D.. XX.XX.XXXX, vydania rozhodnutia, ktorým súd určí že Darovacia zmluva zo dňa 26.07.2010 uzatvorená medzi účastníkmi Q. W., N.. XX.XX.XXXX, A. A. X A. P. N. W., T.. N., N.. XX.XX.XXXX, A. X, A. ako darcami a Q. W., N.. XX.XX.XXXX, A. X A. ako obdarovaným, predmetom ktorej bol podiel 1/3 k nehnuteľnosti: rodinný dom so súp. č. XXXX postavený na parc. č. XXX/XX, popis stavby dom - M. XX, druh stavby rodinný dom, pozemok, parcela reg. "C", parcelné č. XXX/X o výmere 414 m², druh pozemku záhrady, ktorá je zapísaná v katastri nehnuteľností na Okresnom úrade Bratislava, katastrálnom odbore, okres Bratislava II, obec Bratislava - m.č. T., k.ú. T., na LV č. XXX, ktorej vklad bol povolený pod V-20143/10 a nadobudol právoplatnosť dňa 25.8.2010 je voči žalobcovi právne neúčinná. Zároveň žiadal ďalej určiť, že Kúpna zmluva zo dňa 21.06.2013 uzatvorená medzi J.. Q. W., T. W., N.. XX.XX.XXXX, A. X, A. ako predávajúcim a J.. P. S., N.. XX.XX.XXXX, X. XX, A. ako kupujúcou, predmetom ktorej bol podiel 1/3 k nehnuteľnosti: rodinný dom so súp.č. XXXX postavený na parc.č. XXX/XX, popis stavby F. - M. XX, druh stavby rodinný dom, pozemok, parcela registra "C", parc.č. 237/8 o výmere 414 m², druh pozemku záhrady, ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností na Okresnom úrade Bratislava, katastrálny odbor, okres Bratislava II, obec BA - m.č. T., k.ú. T., na LV č. XXX, ktorej vklad bol povolený pod V-14005/13 a nadobudol právoplatnosť dňa 21.06.2013, je voči žalobcovi právne neúčinná. Dňa 09.05.2014 bolo súdu doručené oznámenie o úmrtí žalovaného J.. Q. W., N.. XX.XX.XXXX, D.. XX.XX.XXXX. Z Osvedčenia o dedičstve zo dňa 12.03.2014, sp.zn. 65D/714/2013, Dnot 77/2013, právoplatného dňa 12.03.2014 (čl. 72) vyplynulo, že dedičstvo po poručiteľovi J.. Q. W., N.. XX.XX.XXXX, D.. XX.XX.XXXX nadobudla závetná dedička J.. P. S., T. S., N.. XX.XX.XXXX.

17. Na odvolacom pojednávaní nariadenom odvolacím súdom na deň 13.10.2021 žalobca uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava podaného odvolania a žalovaná zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 13.10.2021 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu.

18. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., odvolací súd uvádza. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

19. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. (že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.) Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Odvolací súd preskúmavajúc rozhodnutie súdu prvej inštancie v medziach odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov vzhladol na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. Odvolací súd tak má za to, že žalobcom namietané nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia má právo doplniť a vysvetliť v odôvodnení tohto odvolacieho rozhodnutia, zohľadniac pritom skutočnosť, že predmetom konania pred súdom prvej inštancie bolo určenie neúčinnosti dvoch právnych úkonov, a to Darovacej zmluvy zo dňa 02.08.2010 a Kúpnej zmluvy zo dňa 21.06.2013, preto uvedené dva právne úkony bolo potrebné podrobiť samostatnému posúdeniu.

21. Ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka stanovuje podmienky, za splnenia ktorých je možno domáhať sa odporovateľnosti právneho úkonu, a to a) pohľadávka veriteľa je vymáhateľná, b) právny úkon dlžníka bol uskutočnený v posledných troch rokoch, c) právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa a d) právnym úkonom došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky. Existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu ako veriteľa voči dlžníkom Q. W. P. N. W., a to zmenkový platobný rozkaz č.k.1Zm 497/2010-20 zo dňa 26.01.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.04.2011, nebola v konaní spornou. Vychádzajúc z toho, že v exekučnom konaní súdny exekútor zistil, že povinným nepatrí žiadny hnutelný ani nehnuteľný majetok, možno prijať záver, že prevodom podielu 1/3 k nehnuteľnosti: rodinný dom so súp. č. XXXX postavený na parc. č. XXX/XX, popis stavby F. - M. XX, druh stavby rodinný dom, pozemok, parcela reg. "C", parcelné č. XXX/X o výmere 414 m², druh pozemku záhrady, ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností na Okresnom úrade Bratislava, katastrálnom odbore, okres Bratislava II, obec Bratislava - m.č. T., k.ú. T., na LV č. XXX (ďalej len „nehuteľnosť“) z povinnej (dlžníka) ako darcu na Q. W. ml. ako obdarovaného, na základe Darovacej zmluvy zo dňa 02.08.2010, došlo k ukráteniu žalobcu ako veriteľa, t.z. k znemožneniu uspokojenie jeho pohľadávky celkom alebo v časti. Nie je pritom rozhodujúcim, či dlžníkovi patril len podiel na nehnuteľnosti príp. v akom stave sa nehnuteľnosť nachádza, nakoľko spôsob vykonanie exekúcie z majetku dlžníkov ako aj samotná výška uspokojenia sa oprávneného z majetku povinného nie je pre posúdenie splnenie podmienky ukrátenia veriteľa rozhodujúcou. Pod ukrátením uspokojenia veriteľovej pohľadávky sa rozumie také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. To znamená, že majetok dlžníka sa právnym úkonom (napadnutým veriteľom) zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovej pohľadávky. K ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky došlo okamihom, kedy obdarovaný J. Q. W. nadobudol vlastnícke právo k predmetnému podielu na nehnuteľnosti (25.08.2010). Uvedeným dňom dlžník stratil vlastnícke právo k svojmu majetku, z ktorého by inak mohol veriteľ dosiahnuť (aspoň čiastočné) uspokojenie svojej pohľadávky (napr. exekúciou), ktorej splatnosť bola dohodnutá v čl. III Zmluvy o pôžičke najneskôr na deň 05.08.2010. V danom prípade je zrejmé, že veriteľ mal v čase uzavretia odporovanej zmluvy voči dlžníkovi splatnú pohľadávku minimálne v hodnote 100 000 eur. Dlžník žalobcu túto sumu žalobcovi nielen že nezaplatil, ale naopak urobil taký právny úkon, ktorým sa jeho majetok zmenšil natoľko, že exekučné konanie, ktoré proti nemu v zmysle zákona žalobca viedol bolo neúspešné pre nemajetnosť dlžníka. Vychádzajúc z toho, že vklad vlastníckeho práva na základe Darovacej zmluvy uzavretej dňa 02.08.2010 medzi dlžníkom a Q. W. ml., bol povolený dňa 25.08.2010 a žalobca doručil žalobu na určenie neúčinnosti Darovacej zmluvy súdu prvej inštancie dňa 02.08.2013 urobil tak v rámci plynutia prekluzívnej lehoty. V prekluzívnej lehote žalobca uplatnil aj odporovateľnosť Kúpnej zmluvy uzavretej dňa 21.06.2013. Podstatou inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov je ochrana veriteľa pred takým konaním dlžníka, ktoré smeruje k tomu, aby veriteľovi znemožnil uspokojenie jeho splatnej pohľadávky. Zohľadniac uvedené tak možno konštatovať, že žalobca v konaní preukázal splnenie troch zákonných podmienok potrebných na vyhovie jeho žalobe, a to a) pohľadávka veriteľa je vymáhateľná, b) právny úkon dlžníka bol uskutočnený v posledných troch rokoch a d) právnym úkonom došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky. Pri posudzovaní splnenia poslednej zákonnej podmienky, ktorou je úmysel dlžníka daným úkonom ukrátiť veriteľa, bolo potrebné zohľadniť skutočnosť, že predmetom posúdenia boli dva právne úkony, a to Darovacia zmluva a Kúpna zmluva.

22. Pri posudzovaní preukázania splnenia poslednej zákonnej podmienky vo vzťahu k účinnému domáhaniu sa odporovateľnosti Darovacej zmluvy odvolací súd vzhladol na to, že sa jednalo o úkon dlžníka a jemu blízkej osoby, nakoľko Q. W. ml. bol synom dlžníkov žalobcu - Q. W. P. N. W., t.z. jednalo sa o osobu blízku dlžníka. Pasívna legitímácia odporovacej žaloby je upravená v ustanovení § 42b ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žaloba o určenie, že dlžníkov právny úkon je voči veriteľovi

neúčinný, môže byť úspešná len vtedy, ak bola podaná voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol urobený právny úkon. Pasívne vecne legitimovaná je tak zásadne osoba, ktorá získala odporovateľným právnym úkonom majetkový prospech (porov. R 86/2003). Hoci v zásade platí, že dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať úmysel zaťažuje žalobcu, v prípade ak došlo k úkonu medzi dlžníkom a jemu blízkymi osobami, úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa sa existencia ukracujúceho úmyslu dlžníka predpokladá ex lege a skutočný úmysel dlžníka pre procesný úspech žalujúceho veriteľa nie je podstatný. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu (ukracujúceho úmyslu) dlžníka. V takomto prípade zákon u blízkych osôb dlžníka konštruuje vyvrátiteľnú domnienku, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa poznali; je preto na týchto osobách (ak chcú účinne zabrániť podanej odporovacej žalobe), aby v konaní preukázali, že úmysel dlžníka v čase uskutočnenia ukracujúceho právneho úkonu nemohli poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. K účinnému vyvráteniu tejto zákonnej domnienky (v záujme vlastného procesného úspechu) je preto nevyhnutné jednak tvrdenie blízkej osoby dlžníka, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať, ale najmä preukázanie (splnenie dôkaznej povinnosti) konkrétnych úkonov vynaloženia náležitej starostlivosti. Preto ak došlo k právnemu úkonu medzi dlžníkom a jemu blízkymi osobami, úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa zákon predpokladá, že je na osobách blízkych dlžníkovi, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa v čase právneho úkonu nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa sa v týchto prípadoch prezumuje ex lege a jeho skutočný úmysel nie je na účely procesného úspechu odporujúceho veriteľa relevantný. Právny význam nadobúda až v súvislosti s procesnou obranou žalovaného, ktorý mal z odporovateľného úkonu prospech.

23. Vychádzajúc z toho, že veriteľ musí žalovať osobu, ktorá dojednala odporovateľný právny úkon s dlžníkom (hoci sa prevedený majetok u neho už nenachádza) a podmienkou úspešnosti žaloby nie je vlastnícke právo toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech, k veci, ktorá bola predmetom tohto úkonu (porov. R 5/2008), žalobca postupoval správne, keď v žalobe označil ako pôvodne žalovaného Q. W. V... Ustanovenie § 42b ods. 3 O. z. rozlišuje ďalšie tri okruhy osôb, proti ktorým možno uplatniť právo odporovať právnemu úkonu (okrem osoby, ktorá s dlžníkom dojednala odporovateľný právny úkon). Konkrétne sú to dedičia alebo právni nástupcovia osoby, ktorá priamo s dlžníkom dojednala odporovateľný právny úkon a poslednou skupinou osôb sú tzv. tretie osoby. Preto pre prípad, ak táto osoba medzitým zomrela, je prípustná odporovacia žaloba proti jeho dedičom (právnym nástupcom). Nakoľko v priebehu konania pôvodne žalovaný zomrel, žalovaná v postavení jedinej závetnej dedičky po poručiťelovi Q. W. V., vstúpila do postavenia pôvodne žalovaného Q. W. ml. a svedčí jej tak pasívna legitimácia podľa ust. § 42b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo odporovať právnemu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom. Bez vplyvu na uvedené je skutočnosť, že žalovaná titulom dedičstva po poručiťelovi (pôvodne žalovanom) nenadobudla podiel na spornej nehnuteľnosti, a tento nadobudla už na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 21.06.2013. V prípade blízkych osôb a osôb s rovnakým postavením zákon nepripúšťa záver o absencii ukracujúceho úmyslu dlžníka a pokiaľ žalovaný neunesie dôkazné bremeno vo vzťahu k tomu, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol prezumovaný ukracujúci úmysel dlžníka poznať, súd odporovacej žalobe vyhovie bez ohľadu na jeho reálnu existenciu. Za účelom vyvrátenia zákonnej domnienky o poznaní ukracujúceho úmyslu dlžníka musí osoba blízka a osoba s rovnakým postavením hodnoverne preukázať, že v súvislosti s uzavretím sporného právneho úkonu vynaložila takú relevantnú aktivitu, aby ukracujúci úmysel dlžníka rozpoznala alebo sa o ňom dozvedela. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý to v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z jej výsledkov spoznala (t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela). Vychádzajúc z toho, že právny predchodca žalovanej Q. W. ml. bol osobou blízkou vo vzťahu k dlžníkom, platí vyvrátiteľná domnienka vedomosti o úmysle ukrátiť veriteľa dlžníka. Takáto blízka osoba sa môže ubrániť odporovacej žalobe len vtedy, ak preukáže, že o úmysle dlžníka odporovaným právnym úkonom ukrátiť veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, hoci vyvinula „starostlivosť“ na poznanie tohto úmyslu dlžníka a išlo o „náležitú starostlivosť“. Uvedený úmysel sa judikuje aj vo vzťahu k dedičom osôb, ktoré dotknutý právny úkon s dlžníkom uzavreli. I keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v prípade Darovacej zmluvy sa jednalo o právny úkon medzi blízkymi osobami, kedy sa úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa predpokladá, dôsledne neaplikoval ust. § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko v danom prípade bolo na blízkej osobe, aby preukázala, že v čase právneho úkonu úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať (rozsudok NS ČR z 12. februára 2014, sp.zn. 21Cdo 206/2013). Pričom

unesenie dôkazného bremena bolo na osobe blízkej nie na žalobcovi, tak ako nesprávne v odôvodnení rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie (bod 16). V rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/4/2016 z 30. marca 2017 (uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2017 ako R 67/2017) najvyšší súd v súvislosti s vykladom ustanovenia § 42a OZ uviedol, že v prípade blízkych osôb zákon „konštruuje vyvrátenú domnienku, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa poznali; je preto na týchto osobách (ak chcú účinne zabrániť podanej odporovacej žalobe), aby v konaní preukázali, že úmysel dlžníka v čase uskutočnenia ukracujúceho právneho úkonu nemohli poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. K účinnému vyvráteniu tejto zákonnej domnienky (v záujme vlastného procesného úspechu) je preto nevyhnutné jednak tvrdenie žalovanej blízkej osoby dlžníka, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať, ale najmä preukázanie (splnenie dôkaznej povinnosti) konkrétnych úkonov vynaloženia náležitej starostlivosti. Za týmto účelom musí žalovaná blízka osoba hodnoverným spôsobom v konaní preukázať, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom vynaložila takú relevantnú činnosť, aby ukracujúci úmysel z výsledkov tejto činnosti rozpoznala, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť“. Podobne vo veci sp. zn. 3Cdo/227/2017 najvyšší súd riešil dovolaciu otázku, pri ktorej dovolateľ tvrdil, že v konaní o odporovateľnosti právneho úkonu nebola doteraz dovolacím súdom vyriešená otázka dôkazného bremena a jeho unesenia. V tejto súvislosti najvyšší súd uviedol, že podstatu dôkazného bremena, jeho zmysel, rozdelenie a procesnoprávne dôsledky jeho (ne)unesenia už najvyšší súd vysvetlil vo všeobecnosti vo viacerých rozhodnutiach (porovnaj 3Cdo/2/2016, 3MCdo/6/2010, 2Cdo/256/2012, 4Cdo/13/2009, 5Cdo/218/2012, 6Cdo/81/2010)... otázka unesenia dôkazného bremena súvisí s otázkou splnenia povinnosti tvrdenia. ... Osoba dlžníkovi blízka sa v zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka môže v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu brániť tvrdením a preukázaním, že o dlžníkovom úmysle ukrátiť veriteľa odporovateľným úkonom nevedela a ani nemohla vedieť napriek tomu, že vyvinula „starostlivosť“ na rozpoznanie tohto úmyslu dlžníka a šlo o „náležitú starostlivosť“. Vynaloženie „náležitej starostlivosti“ v zmysle uvedeného ustanovenia predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vynaložila s ohľadom na okolnosti prípadu a so zreteľom na obsah právneho úkonu dlžníka takú dostatočnú aktivitu (t.j. aktívne konala tak), aby dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa v čase odporovateľného úkonu spoznala alebo sa o ňom dozvedela“. V tomto rozhodnutí poukázal najvyšší súd aj na ďalšie svoje rozhodnutia s obdobným záverom (5Cdo/188/2010 a 2Cdo/109/2007). Odvolací súd je toho názoru, že z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti zo strany blízkej osoby nemôže obstať odkaz len na vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami, nakoľko tento nemôže nahrádzať dôkaznú povinnosť žalovanej strany preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ust. § 42a Občianskeho zákonníka (NS SR sp.zn. 5Cdo/4/2021). K účinnému vyvráteniu tejto zákonnej domnienky (v záujme vlastného procesného úspechu) je preto nevyhnutné jednak tvrdenie žalovanej blízkej osoby dlžníka, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať, ale najmä preukázanie (splnenie dôkaznej povinnosti) konkrétnych úkonov vynaloženia náležitej starostlivosti. Vzhľadom na uvedené, dospel odvolací súd odlišne od súdu prvej inštancie k záveru, že vo vzťahu k určenie neúčinnosti Darovacej zmluvy bola splnená aj posledná zákonná podmienka na vyhovie žaloby žalobcu, a to, že právny úkon Darovacia zmluva, bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa.

24. Pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalobcu v časti určenia neúčinnosti Kúpnej zmluvy je potrebné zohľadniť skutočnosť, že Kúpna zmluva bola uzavretá medzi pôvodne žalovaným Q. W. V. a žalovanou, t.z. nejednalo sa o právny úkon dlžníka veriteľa (§ 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ústavný súd SR v uznesení č.k. II. ÚS 7/2012-9 zo dňa 6. marca 2012 na strane 11 svojho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne vyslovil, že „...domáhať sa v súdnom konaní vyhlásenia úkonu za neúčinný voči veriteľovi možno iba vo vzťahu k právnym úkonom dlžníka, a nie aj vo vzťahu k úkonom prvého nadobúdateľa v prospech druhého nadobúdateľa a v dôsledku toho ani odlišnosť právnej úpravy vzťahujúcej sa na právne posúdenie postavenia osoby, ktorá s dlžníkom úkon dojednala (§ 42a <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>) a v poradí druhého nadobúdateľa (§ 42b ods. 3 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>)“. Podľa názoru Ústavného súdu SR nie je preto žaloba voči ďalším účastníkom „režania právnych úkonov“ prípustná, keďže odporovateľným je vždy právny úkon, na ktorom sa zúčastňuje dlžník. Vo vzťahu k posúdeniu okruhu osôb v zmysle ust. § 42b ods. 3 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> je potrebné poukázať aj na rozhodnutie, a to uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 61/2008 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/18539>> zo dňa 30. júna 2009. V zmysle právnych záverov vyslovených NS SR ako dovolacím súdom v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 61/2008 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/18539>> zo dňa 30. júla 2009 rovnako

ako v danej veci nebola vyjadrená pasívna legitímácia ďalšieho nadobúdateľa nehnuteľností, ktorý tieto nadobudol nie na základe úkonu dlžníka, ale na základe úkonu kúpnej zmluvy, kde predávajúcim bol ako prvý nadobúdateľ nehnuteľnosti od dlžníka a J.. Q. W. V., pričom žalovaná už bola ďalším nadobúdateľom. Podľa názoru odvolacieho súdu, vo väzbe aj k záveru ÚS SR vyplývajúcejmu z uznesenia sp. zn. II.ÚS 7/2012 zo dňa 06. marca 2012 v spojitosti s rozhodnutím NS SR ako súdu dovolacieho v zmysle uznesenia sp. zn. 3 Cdo 61/2008 <<https://www.judikaty.info/document/nssr/18539>> zo dňa 30. júla 2009 je potrebné prijať záver, že odporovať možno len právnomu úkonu uskutočnenému medzi dlžníkom veriteľa a treťou osobou, nie však možnosť odporovať akýmkoľvek ďalším právnym úkonom, ktoré na tento právny úkon nadväzujú. Pasívne vecne legitímované v rámci odporovacej žaloby preto nemôžu byť aj ďalšie osoby, na ktoré bol majetok prevezený od osoby, ktorá majetok na základe odporovateľného právneho úkonu získala od dlžníka veriteľa. Žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu môže byť preto úspešná iba v tom prípade, ak bola podaná voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol odporovateľný právny úkon dlžníka urobený, resp. voči jej dedičom alebo právnym nástupcom za zákonom preukázaných podmienok odporovateľnosti. Situácia, keď dôjde k prevodu vlastníctva k predmetu odporovateľného právneho úkonu, je zákonom riešená v ust. § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> tým spôsobom, že v takom prípade je možné domáhať sa iba náhrady voči tomu, kto má z úkonu prospech. Ide o ten istý subjekt, ako je uvedený v ust. § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>. Pasívnu vecnú legitímáciu ďalšieho subjektu, na ktorý bol prevezený predmet odporovateľného právneho úkonu, nie je možné z ust. § 42b <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> vyvodiť. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, keď žalobu v časti určenia neúčinnosti Kúpnej zmluvy, zamietol.

25. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnili aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. majú za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľ odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nekonal v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu a neodstránil procesné pochybenia v uznesení zo dňa 08.08.2014 č.k. 12C/166/2013-76. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zmenu žaloby pripustil uznesením zo 08.08.2014 č.k. 12C/166/2013-76, ktoré nadobudlo v časti pripustenia zmeny žaloby právoplatnosť dňa 04.09.2014. Preskúmaním predmetného uznesenia odvolací súd zistil, že v danom prípade sa jednalo len o zrejmu nesprávnosť, kedy súd prvej inštancie v predmetnom uznesení v časti uvedenia dátumu povolenia vkladu a právoplatnosti vo vzťahu k uzavretej Kúpnej zmluve zo dňa 21.06.2013, namiesto „vklad bol povolený pod V-14005/13 a nadobudol právoplatnosť dňa 21.6.2013“ uviedol nesprávne: ...“ktorej vklad bol povolený pod V-20143/10 a nadobudol právoplatnosť dňa 25.08.2010“. Vychádzajúc z toho, že súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti určenia neúčinnosti Kúpnej zmluvy zamietol a v tejto časti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie posúdil ako vecne správne, uvedená zrejma nesprávnosť nemala vplyv na rozhodnutie vo veci, a z hľadiska svojej závažnosti ani nespôsobila ujmu na právach žalobcu.

26. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobe žalobcu v časti určenia neúčinnosti Darovacej zmluvy vyhovel a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol.

28. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. a § 396 ods.

1, 2 C.s.p.. Vzhľadnuc na to, že v konaní mal tak žalobca ako i žalovaná úspech čiastočný úspech, odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).